

Tako se je tudi zgodilo.
 Pomladi — dneva zgodovina ne pové —
 l. 1455. je umrl Angelico. Pokopali so

Slikal Fra Angelico.

Angel z bobenčkom. (V galeriji
 v Florenciji.)

ga v cerkvi, poleg katere je v Rimu vedno,
 vseh 10 let, stanoval, katero je tudi okrasil
 s plodovi svoje umetnosti; pravijo ji Santa

Maria sopra Minerva, Marijina cerkev, sezi-
 dana na razvalinah nekdanjega svetišča bo-
 ginje Minerve, od tod njeno ime. Krasna
 je, najlepša v gotskem zlogu v Rimu. (Naša
 podoba na str. 408. kaže njeno notranjščino.)
 Blizu velikega oltarja, pod katerim počiva
 truplo učene in čudodelne dominikanke, svete
 Katarine Sijenske, je grob brata Ivana.
 Tukaj počiva veliki umetnik.

Okrog po cerkvi je mnogo grobov slavnih
 mož, katerih imena so z zlatimi črkami za-
 pisana v svetovni zgodovini, posebej še v
 povestnici lepih umetnostij. Poleg Ivana le-
 žita oba velika, nedosežna Mecena lepih
 umetnostij, papeža Leon X. in Klement VII.
 iz preslavne medicejske rodovine; blizu sta
 Urban VII. in Benedikt XIII.; nadalje ognje-
 viti govornik Janez Turrecremata in „čudež
 učenosti“, Viljem Durandus.

Med njimi torej uživa v smrtnem snú
 mirni pokoj blaženi Angelico, angelski
 Ivan. A duh njegov radosti se brezdvomno
 v sinjih visočinah, katerih odsev se nam
 tako dražestno zrcali iz mnogih njegovih
 slik. Vsaj so mu že sovrstniki vsi pridejali
 priimek „beato“, blaženi! Da, da:

Telo ti sladko spalo bo
 Globoko pod zemljó,
 A duh visoko vrh zvezdã
 Z duhovi rajskimi ti biva;
 V objetju večnega Boga,
 Tam blaženstvo neskončno vživa,
 Visoko vrh zvezdã . . .

Šele čez več tednov po njegovi smrti je
 Rim zvedel, koga je izgubil. Žalost je bila
 splošna. Papež Nikolaj sam je ves potr zã-
 jokal, ko je zvedel, da je njegov najdražji
 ljubljenelec umrl. Zaukazal je, da se mu po-
 stavi dostojen spominik v cerkvi S. Maria
 sopra Minerva. Na levi strani, v zadnji steber,
 poleg velikih vrat je vzidan spominik iz ble-
 stečega marmora. V dominikanski obleki je
 izklesan kot mrlič Fra Angelico; gotovo
 je to delo kakega kiparja, ki je Ivana
 dobro poznal. To je jedina podoba, ki se je
 od brata Ivana ohranila do današnjih dni.
 On je bil preskromen, da bi bil svojo sliko
 zapustil potomcem. Na spominiku je sledeči,
 zeló preprosti napis: „Hic iacet vene-